

[J. O. Krag.]

selvfølgelig ikke vil stemme imod SFs underændringsforslag på dette punkt.

Et handelskammer i DDR betragter vi som tidligere sagt her i tinget som noget erhvervsmæssigt. Vi deltager gerne i en ny opfordring til at oprette et sådant handelskammer. Den store samhandel mellem Danmark og Østtyskland gør det naturligt, og jeg har da også bemærket mig, at erhvervene, selv om de ikke mener, at der i øjeblikket er behov for at oprette et handelskammer i Østberlin, ikke principielt har afvist tanken. Vi kan altså heller ikke på dette punkt gå imod SFs underændringsforslag.

Hvis man tager regeringspartierne ændringsforslag punkt for punkt, går det jo faktisk ud på at pille tænderne ud af det socialdemokratiske forslag til beslutning, stort set at udvande meningen i dette forslag. Det gælder ikke blot på de områder, jeg har omtalt, men også på dem, jeg skal omtale i det følgende. Vi må derfor stemme imod regeringspartierne ændringsforslag.

Vort forslag om at vende sig imod Portugal's kolonipolitik, mod krigsførelsen i Afrika og mod de våben, der anvendes, og at tage sagen op i NATO, ændres ved VKRs ændringsforslag til en flov beslutning, der i realiteten intet eller næsten intet forpligter til og i hvert fald ikke forpligter til noget i forhold til NATO.

Jeg vil også gerne gentage og måske lidt udbygge argumentationen for, at Biafrasagen bør rejses i De Forenede Nationer og helst i De Forenede Nationers sikkerhedsråd. Både regeringspartierne ændringsforslag og SFs underændringsforslag ser bort fra socialdemokratiets krav herom.

Lad mig prøve at gøre det klart, hvad denne sag drejer sig om. Den drejer sig om, at mange millioner iboer — jeg tror, det tal, man nærmer sig som det sikreste, er, at der eksisterer 9 millioner iboer — ikke ønsker at forblive under forbundsrepublikken Nigeria. Når de ikke ønsker det, er det, fordi de frygter at blive udryddet — og i den henseende har det jo ikke manglet på anstrengelser under den lange krigsførelse, vi har været vidne til — subsidiært at blive undertrykt, sådan at de i fremtiden inden for forbundsrepublikken vil være anden- eller tredje-rangs borgere. Det betyder endvidere, at et meget værdifuldt element af selvstændig og

virksom udfoldelse af afrikansk talent, afrikansk uddannelse, afrikansk virkelyst vil blive holdt nede. Det er almindeligt kendt for dem, der har studeret forholdene i disse områder af Afrika, at netop iboerne er et meget højtstående kulturfolk, der under afrikanske forudsætninger vil kunne øve en meget værdifuld og betydningsfuld indflydelse på selvstændig afrikansk udvikling. Dette vil, hvis Nigeria vinder sin krig, blive reduceret, holdt nede, måske forhindret.

Hvis man tænker sig, at Nigeria i stedet for at føre sin sag igennem militært skulle acceptere en våbenstilstand og senere en for Biafra retfærdig fred, ved vi, at det vil kræve et meget stærkt internationalt opinionspres imod regeringen i Lagos og på de regeringer i den vestlige verden og i den østlige verden, der støtter Nigeria militært ved at yde det en betydelig mængde våben. Man vil også vide, at hvis en sådan våbenstilstand og senere fredslutning kom på tale, ville det uvægerlig kræve, at man i store dele af Biafra-Nigeria måtte holde folkeafstemninger. Områderne er ikke skarpt delt op i iboområder og ikke-iboområder. Derfor måtte man i en række områder holde folkeafstemninger. Alt efter resultatet af disse folkeafstemninger måtte man dernæst foretage folkeflytninger. Det er noget, der er kendt som et led i det nye Afrikas tilblivelse, at man mange steder har måttet flytte folkene for at opnå ensartet sammensætning af de nye nationer og nye stater, der bygges op. Sådanne folkeflytninger måtte dels tage hensyn til afstemningsresultaterne, men selvfølgelig også tage et vist rimeligt hensyn til de nye statsdannelsers levedygtighed, det vil sige til transportforhold, erhvervsøkonomiske forhold og alle de øvrige forhold, der vedrører en ny og spinkel samfundsdannelse.

Her er det, jeg vil spørge, når man nu tænker på den serie af opgaver, der skal løses som betingelse for at opnå våbenstilstand, for at gennemføre en fred, for at skabe en holdbar fred: er det spørgsmål, der egner sig for De Forenede Nationer, eller er det spørgsmål, der ikke egner sig for De Forenede Nationer? Hvis der er nogen her, der tør hævde, at det er spørgsmål, hvis praktiske løsning ikke egner sig for De Forenede Nationer, vil jeg gerne stille det modsatte spørgsmål: hvad er der så egentlig tilbage